

ΤΗ ΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΑΠΡΙΛΙΟΥ

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Εὐτυχίου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ Προσόμοια, τοῦ Τριωδίου γ' καὶ τοῦ Ἁγίου γ'.

Ἦχος πλ. δ'

Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ

Κύριε, σὺ ἐν τῷ λειμῶνι τῆς θείας, τρυφῆς Εὐτύχιον ἠνθησας, νάμασι τῆς σῆς τε σοφίας, τοῦτον ἐνθέως κατήρδευσας, καὶ διὰ τοῦτο καρπούς, ἐξήνηθησε τῆς γνώσεως, εὐσεβεία κατευφραίνων, τοὺς πιστῶς σε μεγαλύνοντας.

Κύριε, σὺ ὁ ἐμβατεύων καρδίας, καὶ προγινώσκων τὰ κρύφια, σκευὸς προΐδῶν ἐκλογῆς σου, τὸν Ἱεράρχην Εὐτύχιον, τῆς Ἐκκλησίας τῆς σῆς, ποιμένα ἐγκατέστησας, διὰ τοῦτο εὐσεβείας, ἐπὶ χλόην ταύτην ἴθυνεν.

Κύριε, σὺ ὁ τὸν σοφὸν Ἱεράρχην κατακοσμήσας τῇ χάριτι, καὶ Ἱεραρχίας ποδήρει, καταφαιδρυνας ὡς εὐσπλαγχνος, ἐν ἀρεταῖς καὶ ἡμᾶς, εὐχαῖς αὐτοῦ καταύγασον, τοῦ ὑμνεῖν σὲ ὀρθοδόξως, ἐν ἀγνεῖα καὶ σεμνότητι.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἄχραντε, ἢ τὸν ἐν Ἁγίοις τεκοῦσα, ἀναπαυόμενον Κύριον, σὺ μὲ μολυνθέντα ἀθλίως, ὑπὸ παθῶν ἀποκάθαρσον, καὶ τῆς ἀγνεῖας Ὁδοῦς, Ὁδήγησον πορεύεσθαι, σὺ γάρ πάντων εἶ προστάτις, ἀκαταίσχυντος τῶν δούλων σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Κύριε, εἶ καὶ ἐν Σταυρῷ τὰς παλάμας, ἐθελουσίως ἀνέτεινας, ἀλλὰ πατρικὴν εὐδοκίαν, ἐκπληρῶν πάθος ὑφίστασαι, καὶ γὰρ τοῦ σῶσαι βροτούς, ἐλήλυθας ὡς εὐσπλαγχνος, ἢ πανάμωμος ἐβόα, Θεοτόκος, ἢν δοξάζομεν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Κανόνα πίστεως καὶ εἰκόνα πραότητος, ἐγκρατείας διδάσκαλον ἀνέδειξέ σε τῇ ποιμνῇ σου ἢ τῶν πραγμάτων ἀλήθεια, Διὰ τοῦτο ἐκτήσω τὴ ταπεινώσει τὰ ὑψηλά, τὴ πτωχεία τὰ πλούσια, Πάτερ Ἱεράρχα Εὐτύχιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οἱ Κανόνες τοῦ Τριωδίου, κατὰ τὴν τάξιν, καὶ τοῦ Ἁγίου

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς, ἄνευ τῶν Θεοτοκίων.

Τὸν θαυματουργὸν Εὐτύχιον θαυμάσω.
Θεοφάνους.

Ὡδὴ α' Ἦχος πλ. β'

Ὁ Εἰρμὸς

«Ὡς ἐνηπείρω πεζεύσας ὁ Ἰσραὴλ, ἐν ἀβύσσῳ ἵχνησι, τὸν διώκτην Φαραῶ, καθορῶν ποντούμεμενον, Θεῷ, ἐπινίκιον ᾠδὴν, ἐβόα, ἄσωμεν».

Ταῖς ἀρεταῖς εὐτυχῆσας καὶ λαμπρυνθείς, φωτοβόλοις λάμψεσι, χαρισμάτων τοῦ Θεοῦ, δυστυχίαις ῥύσαι με παθῶν, ταῖς πρεσβείαις σου Σοφέ, ὅπως ὑμνήσω σε.

Οὐρανοφύτευτον κλῆμα ἐν ταῖς αὐλαῖς, τοῦ Θεοῦ ἐβλάστησας, εὐθηνούμενον καρποῖς, ἐναρέτων πράξεων ὁμοῦ, καὶ θαυμάτων ἀληθῶς, Πάτερ Εὐτύχιε.

Νοῦν ἡγεμόνα ποιήσας τῆς τῶν παθῶν, τυραννίδος Ὅσιε, κατεκράτησας, διό, ἀπαθείας πτέρυξιν ἀρθεῖς, πρὸς αὐτὰ τὰ τοῦ Θεοῦ ἤχθης σκηνώματα.

Θεοτοκίον

Τὸν ἑαυτῆς δεξαμένη Δημιουργόν, ὧς αὐτὸς ἠθέλησεν, ἐξ ἀσπόρου σου γαστρός, ὑπὲρ νοῦν σαρκούμενον Ἄγνη, τῶν κτισμάτων ἀληθῶς ἐδείχθης Δέσποινα.

Ὦδὴ γ' Ὁ Εἰρμὸς

«Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὧς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν Πιστῶν σου ἀγαθέ, καὶ στερεώσας αὐτούς, ἐν τῇ πέτρα, τῆς ὁμολογίας σου».

Ἁγίου γέγονας ναός, Πνεύματος θεοφόρε, σεαυτὸν ἐκκαθάρας, τῆς ἰλύος τῶν παθῶν, δι' ἐμμελείας πολλῆς, Ἱεράρχα, ἔνδοξε Εὐτύχιε.

Υἱὸς ἡμέρας μετοχή, φρυκτωρίας αὐλοῦ, ἀνεδείχθης καὶ φέγγει, ἱαμάτων ἀψευδῶν, τὴν ἀχλυώδη παθῶν, ἀπελαύνεις, λώβην Παναοίδιμε.

Μαστοῦς θηλάσας ἐκ παιδός, ἐγκρατείας εἰς μέτρον, προσευχαῖς ἀεναίσις, ἡλικίας τοῦ Χριστοῦ, κατήνησας ἀληθῶς, Ἱεράρχα, ἔνδοξε Εὐτύχιε.

Ἀνοίξας στόμα τὸ σεπτόν, εἴλκυσας Πάτερ πνεῦμα, καὶ ἐνέφραξας στόμα, ἀδικίαν εἰς αὐτό, τὸ ὕψος τῆς τοῦ Θεοῦ, μελετήσαν, πάνσοφε σαρκώσεως.

Θεοτοκίον

Τοῦ θείου τόκου σου Ἄγνη, πᾶσαν φύσεως τάξιν, ὑπερβαίνει τὸ θαῦμα, Θεὸν γὰρ ὑπερφυῶς, συνέλαβες ἐν γαστρί, καὶ τεκοῦσα μένεις ἀειπάρθενος.

Κάθισμα Ἦχος γ'

Θείας πίστεως

Θεῖαν δύναμιν, ἐνδεδυμένος, ἀπεγύμνωσας, ἰσχὺν τοῦ πλάνου, θαυματουργῶν θεοφόρε ἐξαίσια, ἀπελαθεῖς δὲ ἀδίκως τῆς ποιμένης σου, παλινδρομεῖς εἰς αὐτὴν δοξαζόμενος, Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον

Θείας φύσεως, οὐκ ἐχωρίσθη, σάρξ γενόμενος, ἐν τῇ γαστρὶ σου, ἀλλὰ Θεὸς ἐνανθρωπήσας μεμένηκεν, ὁ μετὰ τόκον Μητέρα παρθένον σε, ὧς πρὸ τοῦ τόκου φυιλάξας Πανάμωμε, μόνος Κύριος, Αὐτὸν ἐκτενῶς ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Θείας φύσεως, οὐ διηρέθης, κὰν ἐκούσιον, ὑπέστης πάθος, ἀλλὰ σαρκὶ σταυρωθεῖς Ὑπεράγαθε, πᾶσαν κλονεῖς ὡς Θεὸς τὴν ὑφήλιον, ἢ Θεοτόκος ἐβόα δακρύουσα, ἦν ὑμνήσωμεν ὡς μόνην Θεοῦ γεννήτριαν, αἰτούμενοι λαβεῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ὦδὴ δ' Ὁ Εἰρμὸς

«Χριστὸς μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνακράζουσα, ἐκ διανοίας καθαρὰς, ἐν Κυρίῳ ἐορτάζουσα».

Τῇ αἴγλη Πάνσοφε, τῆς θείας χάριτος, ἐλλαμπόμενος πάσας αἰρετικῶν, δόξας ἀπημαύρωσας, καὶ κατεφαίδρυνας λαῶν, ὀρθοδόξων τὰ συστήματα.

Οὐ κατενάρκωσας, ὑπὲρ τῆς Πίστεως, διωγμοὺς ὑπομένων, καὶ γὰρ αὐτόν, εἶχες συμμαχοῦντά σοί, τὸν βλασφημούμενον Χριστὸν Ἱεράρχα πανσεβάσμιε.

Ὑψώσας ἔστησεν, ἐν πέτρα Κύριος, τῆς αὐτοῦ ἀληθείας τῆς σῆς ψυχῆς, Πάτερ διαβήματα, καὶ ὑπεσκέλισεν ἐχθρῶν, ἐπαιρόμενα φρονήματα.

Ῥημάτων δύναμις, τῶν σῶν ἀνίσχυρον, ἐναντίων τὸ δόγμα καὶ τὴν ἰσχύν, Πάτερ ἀπειργάσατο, τοῦ Ὁρθοδόξου δὲ λαοῦ, τεῖχος γέγονε καὶ στήριγμα.

Θεοτοκίον

Ὡς ὄντως ἄφθεγκτα, καὶ ἀκατάληπτα, τὰ τῆς σῆς Θεοτόκε θεοπρεποῦς πέφυκε κυήσεως, τοῖς ἐπὶ γῆς καὶ οὐρανοῦ, ἀειπάρθενε μυστήρια.

Ὦδὴ ε' Ὁ Εἰρμὸς

«Τῷ θεῖω φέγγει σου ἀγαθέ, τὰς τῶν ὀρθριζόντων σοὶ ψυχὰς, πόθω καταύγασον δέομαι, σὲ εἰδέναι Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν, ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενος».

Γενναίως φέρων τὸν χωρισμόν, ποιμένης τῆς λαχούσης σοὶ σοφέ, Πάτερ ἀδίκως ἐκβέβλησαι, αὐθις δὲ πρὸς ταύτην παλινδρομεῖς ἐν χαρᾷ, μεγάλως ὑπὸ πάντων ἀνευφημούμενος.

Οὐκ ἐν αἰνίγματι καθορᾷς, δόξαν ἦν ἐπόθησας Θεοῦ, ἐκ βρέφους μάκαρ Εὐτύχιε, πρόσωπον δὲ μᾶλλον νυνὶ πρὸς πρόσωπον, λυθέντων τῶν ἐσόπτρων σαρκός, Πατὴρ ἡμῶν.

Ναμάτων θείων σου ἡ ψυχὴ, μάκαρ πληρωθεῖσα ποταμόν, τὴ Ἐκκλησίᾳ ἀνέβλυσεν, ὄντως διδαγμάτων σοφὴ Εὐτύχιε, καὶ ταύτης καταρδεύεις, Πάτερ τὰς αὐλακας.

Θεοτοκίον

Τοὺς Θεοτόκον σὲ ἐκ ψυχῆς, Δέσποινα νὰ τοῦ κόσμου ἀγαθὴ, ὁμολογοῦντας διάσωσον, σὲ γὰρ προστασίαν ἀκαταμάχητον, κεκτήμεθα, τὴν ὄντως Θεογεννήτριαν.

Ὦδὴ ς' Ὁ Εἰρμὸς

«Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμῶν, βοᾷ σοί, Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾷς τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε».

Ἐν σοὶ κατεσκήνωσεν, ἡ τριάς ὧς καθαρῷ, τῆς τῶν παθῶν συγχύσεως, καὶ χαρισμάτων ἐπλησεν ἀληθῶς, θεόφρον Εὐτύχιε, δι' ὧν ἅπασαν νόσον ἐκδιώκεις ἀεὶ.

Ἐψώθης κτησάμενος, ἐν καρδίᾳ ἀψευδῶς, ὑποποιὸν ταπεινώσιν, καὶ τῶν δαιμόνων πάσας τὰς μηχανάς, ὑφ' ἐν ἐταπεινώσας, Ἱεράρχα Κυρίου παναιοίδιμε.

Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ἀκυμάντως διελθῶν, πρὸς τοὺς λιμένας ἔφθασας, τῆς βασιλείας Πάτερ τῶν οὐρανῶν, Θεῷ τὰ ἀγώγιμα, τῆς ψυχῆς διασώσας ἀξιόγαστε.

Θεοτοκίον

Ἡ πάναγνος Δέσποινα, ἡ τεκοῦσα τοῖς βροτοῖς, τὸν κυβερνήτην Κύριον, τῶν παθῶν μου τὸν ἄστατον καὶ δεινόν, κατεύνασον τάραχον, καὶ γαλήνην παράσχου τῇ καρδίᾳ μου.

Τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ Ἦχου.

Συναξάριον

Τῆ ΣΤ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Εὐτυχίου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχοι

- Εὐτύχιον θανόντα τιμῶν τοῖς λόγοις,
- Ἐμαυτὸν αὐτὸς εὐτυχέστατον κρίνω.
- Ψυχὴ Εὐτυχίῳ πύλη πόλου οἴγεται ἕκτη.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων ἑκατὸν εἴκοσι Μαρτύρων τῶν ἐν Περσίδι.

Στίχοι

- Ἄν ἐξαριθμῆς οὖς τὸ πῦρ Πέρσας φλέγει,
- Εὐροῖς ἔχοντας τετράκις τὸ τρὶς δέκα.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τῆς ὀσίας Πλατωνίδος.

Στίχοι

- Πόλου πλάτη φέρουσι τὴν Πλατωνίδα,
- Ταῖς ἀρεταῖς λάμψασαν εἰς τὰ γῆς πλάτη.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων δύο Μαρτύρων τῶν ἐν Ἀσκάλωνι ἄχρις ὀσφύος χωσθέντων καὶ τελειωθέντων.

Στίχοι

- Ἀνηρότως σοὶ γῆ φύει καρπὸν, Λόγε.
- Ὁ καρπὸς ἄνδρες, ἄχρις Ὀσφύος, δύο.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίας πρεσβείας, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἄμην.

Ὦδὴ ζ' Ὁ Εἰρμός

«Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο, Ἄγγελος τοῖς ὀσίοις Παισί, τοὺς Χαλδαίους δὲ καταφλέγον πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν τύραννον ἔπεισε βοῶν, Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Χιονώδη τὴν ψυχὴν Πάτερ κτησάμενος, τῶν ἀρετῶν λευκότητι, ἐξωμοίωσαι τοῖς Ἀγγέλοις, ὅθεν σὺν αὐτοῖς χορεύεις γηθόμενος βοῶν, Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἰερεῖον ὡσπερ ἄμωμον προσήγαγες, σαυτὸν ἐκ βρέφους Ὅσιε, τῷ Δεσπότη σου, ἡδονῶν νεκρώσει ἀληθῶς, διὸ ἀγαλλόμενος βοᾷς, Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Οἱ κρουνοὶ σου τῶν δακρῶν Πάτερ ἔσβεσαν, πυρκαϊὰν σαρκὸς ἡδονῶν, καὶ γεγόνασιν, ἰαμάτων δρόσος τοῖς πιστῶς, κραυγάζουσι πάντοτε Χριστῷ, Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Σὲ πανάμωμε καὶ Μήτηρ ἀειπάρθενε, ἔγνωμεν σωτηρίαν βροτοί, ὁ γὰρ ἐν κόλποις τοῦ Πατρὸς ἀχώριστος Υἱός, ἐκ σοῦ σεσωμάτωται, διὸ, εὐλογημένη γενεαῖς γενεῶν πέφηνας.

Ὦδὴ η' Ὁ Εἰρμός

«Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὀσίοις δρόσον ἐπήγασας, καὶ Δικαίου θυσίαν ὕδατι ἐφλεξας, ἅπαντα γὰρ δρᾶς Χριστέ, μόνω τῷ βούλεσθαι, Σὲ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Νυσταγμὸν ἀμελείας ἀποκρουσάμενος, ἀρετῶν ἐμμελεία Πάτερ ἠγρύπνησας, ἕως τοῦ Θεοῦ, Ἰακῶβ ὄφθης σκῆνωμα, ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θυρεῶ εὐσεβείας περισκεπόμενος, καὶ ὡς δίστομον ξίφος ἀναλαβόμενος, δόγμα τὸ σεπτόν, πάσας ὄντως συνέκοψας, τῶν αἰρετιζόντων τὰς φάλαγγας θεόφρον.

Ἀναιμάκτους θυσίας Θεῷ προσήγαγες, ταπεινώσει καρδίας, Πάτερ Εὐτύχιε θύων διὰ σέ, τὸν τυθέντα ὡς πρόβατον, ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὑφαιρέσει τοῦ χείρονος ἀνυψούμενος, τοῖς αὐλοῖς, Ἀγγέλοις ἐξομοιούμενος, ἔτι τὴ σαρκὶ ἐνδημῶν ἐξεδήμησας, ἔρωτι ἀσχέτω, πρὸς ὃν Χριστὸν ἐπόθεις.

Θεοτοκίον

Ἐν τῷ τίκτειν διέδρας ὠδῖνας Ἀχραντε, καὶ τεκοῦσα Παρθένος πάλιν διέμεινας, ἅπαντα γὰρ δρᾶ, Ἰησοῦς ὁ Θεάνθρωπος, ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὦδὴ θ' Ὁ Εἰρμός

«Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον ὃν οὐ τολμᾷ Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα, διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκω μένος, ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις Στρατιαῖς σὲ μακαρίζομεν».

Μικρῶν τὰ μέγιστα ἀντικτώμενος, καὶ τῶν φθαρτῶν τὰ ἄφθαρτα καλῶς ἀντωνούμενος, βασιλείαν

ἀσάλευτον ἔλαβες, τῆς μὴ παρεχομένης δόξης ἐπέτυχες, ταῖς τῶν ἀρετῶν σου καλλοναῖς ὠραιζόμενος.

Ἀγνῶς τὸν βίον σου διετέλεσας, καὶ τῆς ἀγνῆς Παρθένου, λάτρις ὄφθης Εὐτύχιε, Ἱεράρχης Θεοῦ ἀληθέστατος, στῦλος Ὁρθοδοξίας, ἔρεισμα πίστεως, τεῖχος τοῦ λαοῦ τοῦ ἐκλεκτοῦ θεομακάριστε.

Σαρκὸς τὸ φρόνημα καθυπέταξας, τῷ λογισμῷ, καὶ ἄσαρκος καθάπερ ἐν σώματι, ἐπὶ γῆς ἐβίωσας Εὐτύχιε, ὅθεν σὺν ἀσωματοῖς, θείαις Δυνάμεσι, πάντων τῷ Δεσπότη, καὶ Θεῷ χαίρων παρίστασαι.

Ὡς φῶς, ὡς ὄρθρος, ὡς, μέγας ἥλιος, τοῖς ἐπὶ γῆς ἐξέλαμψας, θεόφρον Εὐτύχιε, μεταστὰς δὲ πάλιν ἀπὸ γῆς πρὸς Θεόν, καὶ τὰς φωτοχυσίας τούτου δεχόμενος, πᾶσιν ἐπιπέμπεις, φωτισμὸν τοῖς εὐφημούσί σε.

Θεοτοκίον

Ῥωσθεις δυνάμει τῆ σῆ καὶ χάριτι, σοὶ τὴν ὠδὴν προθύμως ἐκ καρδίας ἀνέθηκα, ἀλλὰ ταύτην πρόσδεξαι, Παρθένε ἀγνή, χάριν ἀντιδιδούσα, σοῦ τὴν πολύφωτον, ἐκ τῶν ἀκηράτων θησαυρῶν Θεομακάριστε.

Τὸ Φωταγωγικὸν τοῦ Ἦχου, τό. Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας, τὸ Μαρτυρικόν, καὶ ἡ Α' Ὡρα, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.